

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἰσπανοῦ Πέτρου Α.
δὲ Ἀλαρκῶν]

(Ὁ Πέτρος δὲ Ἀλαρκῶν ἐγεννήθη τῷ 1833 εἰς Γουαδιξ τῆς Γρανάδας. Σπουδάζας φιλοσοφίαν ἐν Γρανάδα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του ὅπως ἐπιδιοθῆ εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐπάγγελμα ταχέως ὅμως ἠναγκάσθη νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ χάριν τῆς φιλολογίας εἰς ἣν ἔρρεπεν ἐκ φύσεως. Ἐπορεύθη εἰς Μαδρίτην καὶ εἰργάσθη εἰς πολλὰς ἐφημερίδας, ἰτὶ δὲ γλαφυρὸν τοῦ ὕψους του ἐνεποίησεν ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ὅτε τῷ 1854 ἐξερράγη ἐπανάστασις, ὁ Ἀλαρκῶν ἱδρυσεν Δημοκρατικὴν ἐφημερίδα· ἀλλ' ὁ διὰ τὰς δημοκρατικὰς ἰδέας ἐνθουσιασμός του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ὁ πόλεμος τῆς Ἀφρικῆς τῷ ἐχρησίμευσεν ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του πρὸς ὄρασιν τὸ ἔπλον καὶ τὴν γραφίδα ἔχων ἐκ περιτροπῆς εἰς τὴν χεῖρα ἠκολούθησε τὰς στρατιωτικὰς ἐργασίας καὶ ἔγραψε μετ' ἀρκετῆς ἐπιτυχίας τὸ «Ἡμερολόγιον ἐνὸς αὐτόπτου μάρτυρος.» Ἐλαβε μέρος καὶ εἰς τὰ πολιτικά, γενόμενος ἀλληλοδιαδέχως βουλευτῆς καὶ γερουσιαστῆς, ἐπὶ τέλους ἐγκατέλιπε τὰ πάντα χάριν τῆς φιλολογίας. Αἱ διηγήσεις καὶ τὰ ποιήματά του θέλγουσι μέγαν ἀριθμὸν ἀναγνωστῶν. Ὅτε ἐδημοσίευσεν τὸ κατωτέρω διήγημα ἀπεφάνητο ὅτι θὰ ἦτο τὸ τελευταῖόν του· πρὸς μεγίστην δὲ θλίψιν τῶν θαυμαστῶν του τὸ ρηθὲν ἐπηλήθευσεν Ἀπέθανε τὸν περυσινὸν Ἰούλιον, κατόπι μακρᾶς νόσου.)

Αἰ, παπποῦ, δὲν μᾶς παίζεις ἄλιγη μουσικὴ νὰ χορέψουμε;

— Ναι, ναι, παπποῦ! Παιζέ μας!

— Φέρε τὴ μουσικὴ ποῦ παίζεις, ὅταν μάθαινε, ὁ Γιάννης.

— Δὲν εἶνε τόσο καλὴ, ἀλλὰ τοῦ λόγου σου, παπποῦ, τὰ καταφέρνει· δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὅχι!

— Γιατί ὄχι;

— Δὲν μπορῶ!

— ὦ! (ἐμπαικτικῶς). Τοῦ λόγου σου δὲν ἦσουν στὸ στρατὸ μουσικός;

— Ναι, ἀλήθεια ἦμουν. Ἐπαιζα τὸ κορνέτο. Τὸ ἐπαιζα στὰ γερα· μὰ, ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνιζα τὸ ἔδωκα σ' ἓνα φτωχό, κι' ἀπὸ τότε οὔτε τὸ ξανάπιασα στὰ χέρι μου.

— Μπράβο, μπράβο! Νά, ἓνα κορνέτο! Τώρα θὰ παίξεις.

— Στ' ἀλήθεια, παιδιὰ μου, δὲν μπορῶ νὰ παίξω. Δὲν μπορῶ.

— Θὰ μᾶς παίξεις, θὰ μᾶς παίξεις!

— Δὲ θὰ παίξεις γιὰ χάρι' δική μου, παπποῦ;

— Καὶ γιὰ μένα, θεῖς;

— Μὴ μὲ στενοχωρεῖτε, παιδιὰ μου, σὰς εἶπα δὲν παίξω.

— Γιατί, γιατί;

— Ἐχω καμωμένον ὄρκο νὰ μὴν ξαναπαίξω.

Ὁρκίστηκα στὴ ζωὴ μου, σ' ἓναν ποῦ 'πέθανε καὶ στὴ μητέρα σας, τὴν κόρη μου!

Εἶ; τὰς λέξεις ταύτας, ὄλων αἱ ὄψεις κατέστησαν ἄθυμοι.

— Ἀχ! ἀνκοτέναξεν ὁ γέρον, νὰ 'ξέριστε, παιδιὰ μου, τί μοῦ 'κούστισε νὰ μαθῶ αὐτὸ το κορνέτο!

— Τί; τί; ἀνέκραξαν ὄλα τὰ μικρὰ ἐν χορῶ.

— Εἶνε ὀλόκληρη ἱστορία, εἶπεν ὁ Δὸν Βασίλειος (οὕτως ὠνομάζετο ὁ γέρον) καὶ θὰ σὰς τὴν πῶ.

Καὶ καθήσας ὀλαδὸν ὑπὸ τινὰ συστάδα δένδρων, διηγήθη εἰς τὰ κυκλοῦντα αὐτὸν παιδιὰ πῶς εἶχε μάθει νὰ παίξῃ τὸ κορνέτο:

✱

«Πᾶνε τῶρα κάμποσα χρόνια ἀπὸ τότε ποῦ γεῖνε ὁ Συμμαχικὸς πόλεμος στὴν Ἰσπανίαν. Εἶχα ἓνα φίλο, ἀξιωματικὸ στὸ ἴδιον ταγμα ποῦ μουν κι' ἐγώ, ἓνα χρυσὸν ἄνθρωπο. Ἡμαστέ μαζὺ ἀναθρεμμένοι, μαζὺ ἐβγήκαμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, καὶ μαζὺ 'πολεμοῦσαμε ὅπου 'τύχαινε. Εἶχαμε κ' οἱ δύο ἀπόφασι νὰ πεθάνουμε γιὰ τὴν ἐλευθερία μας—μὰ 'κεῖνος ἦτανε περὶ ἀντρείω-τερος ἀπὸ 'μένα!

Τί φέρνει ὁμως ἡ τύχη! Ἐνὲς ταγματάρχης κατηγορεῖται ὅτι ἔκανε κάποιαν ἀδικίαν στὸ φίλο μου Ραμῶν—ἀπὸ 'κεῖνους τῆς ἀδικίας ποῦ πάντοτε γίνονται στὸ στρατό—καὶ τὸν κάνει ν' ἀφήσῃ τὸ στρατό, νὰ ξεχωριστῇ ἀπὸ 'μένα, τὸ φίλο του καὶ νὰ πάῃ μὲ τὸ ἐνκντίο μέρος. Εἶχε σκοπὸ μούλεγε νὰ σκοτώσῃ 'κεῖνον τὸν ταγματάρχη, γιὰτ' ἦτανε κακὸς ἄνθρωπος. Ἐγὼ σ' αὐτὸ δὲν τοῦπα τίποτε. Ἐκείνον τὸν καιρὸ ἦμαστέ στὴν Ἀστούρια, τρεῖς λεύγκαι μακρὰ ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Ὁ Ραμῶν 'κείνη τὴ νύχτα εἶχε ἀπόφασι νὰ φύγῃ. Ἦτανε νυχτικὴ χειμωνιάτικη, κρύο φαρμακερὸ καὶ σκοτίδι... πίσσα. Τὴν ἄλλη 'μέρη ἦμαστ' ἐτοιμοὶ γιὰ πόλεμο.

Μέσ' στὰ μετάνυχτα ἔρχεται ὁ Ραμῶν ἐκεῖ στὴ σκηνὴ ποῦ 'κοιμώμουν καὶ μὲ ξυπνάει.

— Βασίλη! μούπε στ' αὐτί.

— Ποιὸς εἶνε;

— Ἐγὼ εἶμαι. Ἐχε 'γεῖα!

— Μὰ τί! φεύγεις κιόλα;

— Ναί, Ἐχε 'γεῖα! καὶ μούτριξε τὸ χέρι.

Ἄκουσε, μούπε, ἂν πολεμήσουμε αὔριο, καθὼ; μοῦ φαίνεται, κι' ἀπαντηθοῦμε.

— Τὸ 'ξέρω. εἶμαστέ ρίλοι.

— Καλὶ θὰ χαιρετηθοῦμε καὶ θὰ τραβήξουμε μπροστὰ. Μπορεῖ αὔριο καὶ νὰ πεθάνω γιὰτ' εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ μὴ φύγω ἀπὸ 'κεῖ ἂν δὲν σκοτώσω τὸν ταγματάρχη. Ὅσο γιὰ 'σένα μὴν κάθεται καὶ πονοκεφαλᾶς· ἡ φήμη εἶνε 'σάν τὸ ἴτιο.

— Κ' ἡ ζωὴ τέτοιαν εἶνε.

— Ἐχεις δίκιο. Ἀλλὰ 'μπορεῖ νὰ γείνης κανένας στρατηγός! ἐπρόθεσεν ὁ Ραμῶν· ἡ πατρίδα θὰ ζήσῃ. Ἀλλοίμονο! ὄλα γιὰ 'μένα 'πέρασαν!

— Σὲ καλὸ σου! τί ἰδέαις ἔχεις! τοῦ εἶπα μὲ θάρρος· ἐστὺ λογαριάζεις νὰ μὴν εἶνε κανένας μας ζωντανός αὔριο.

— Αἶ, 'ξέρεις τί νὰ κάνουμε;

— Τί;

— Αὔριο στὴ μίαν ἀπὸ τὰ μετάνυχτα ν' ἀνταμώσουμε στὸ ἀστυλο τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Ἄν κανένας μας δε 'βρεθῇ ἐκεῖ, θὰ 'πῇ πῶς σκοτώθηκε. Εἶσαι σύμφωνος;

— Καλὰ, καλὰ. Τῶρα πῆγαινε στὸ καλὸ.

— Ἐχε 'γεῖα!

Μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιὰ του, ἐφιλήθηκα, καὶ ὁ Ραμῶν ἐβγήκε ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ 'χάθηκε μέσ' στὸ σκοτάδι.

Καθὼ; ἐφρόμαστε καὶ καθὼ; εἶχαμε 'πεῖ, τὴν ἄλλη 'μέρη οἱ ἐπαναστάται ἤλθαν κατ' ἐπάνω μας. Ἐπολεμήταμε σὰ λυτσαμένοι ἀπὸ τῆς τρεῖς τὸ ἀπόγειμα ὡς τὴ νύχτα. Τὸν Ραμῶν, μὴ μαιτῆ τὸν εἶδα· φοροῦσε τὸ καπέλλο τῶν Καρολιστῶν. Εἶχε γείνει διοικητής, κ' ἐσκότωσε τὸν ταγματάρχη μας. Ἐγὼ δὲν εἶχα τύχη· οἱ ἐπαναστάται μ' ἐπιασαν σκλάβο.

Ἦτανε μὴ ὥρα ὕστερ' ἀπὸ τὰ μετάνυχτα— ἡ ὥρα ποῦχαμε συμφωνίαν νὰ ἰδωθοῦμε μὲ τὸν Ραμῶν! Μ' ἔκλεισαν σ' ἓνα κελλί τῆς φυλακῆς, σὲ μὴν μικρὴ πολιτεία ποῦ τὴν εἶχαν οἱ Καρολισταί.

Ἐρώτησα γιὰ τὸν Ραμῶν καὶ μούπαν.

— Ἄ, εἶνε καλὸ πλληκαρί. Ἐσκότωσε ἓναν ταγματάρχη. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς θὰ σκοτώθηκε χωρὶς ἄλλο.

— Πῶς! Ἐσκοτώθηκε;

— Ναί· ἀπὸ 'κείνη τὴν ὥρα δὲν ἐράνηκε πουθενά.

Σὰς ἀφίνω παιδιὰ μου, νὰ στοχασθῆτε τὸ τί 'πέρασαν 'κείνην τὴν νύχτα. Μία ἐλπίδα μονάχα μοῦμενε: ὅτι ὁ Ραμῶν μ' ἐπερίμενε στὸ μέρος ποῦχαμε 'πεῖ, καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶχε γυρίσει στὸ στρατόπεδο. Πόσο θὰ λυπηθῇ ὁ καῦμένος ἐσυλλογίζομουν ὅταν δὲν μ' εἶρη ἐκεῖ· θὰ νομίση ὅτι 'πέθανε. Καὶ εἶνε στ' ἀλήθεια ἡ 'στερνὴ μου ὥρα. Οἱ ἐπαναστάται ὄλο καὶ ντουφεκίζουν τοῦ; αἰχμηλώτους!

Αὔριο θὰ 'πεθάνω χωρὶς ἄλλο· ἀλλ' ὁ Ραμῶν, θὰ γυρίσῃ ὡς τότε; Ἄν 'πέθανε; Θεέ μου! λύτρωσέ με ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψι! Ὡ; τόσο 'πέριμενα γιὰ τὴν ἄλλη 'μέρη.

Μέσ' στὰ ξημερώματα ἦλθε στὸ κελλί μου

ἓνας παπᾶς· οἱ σύντροφοί μου 'κοιμώσαντε ἀκόμα.

— Θὰ μᾶς ντουφεκίσουν; εἶπα ὅταν εἶδα τὸν παπᾶ.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, μὲ ἥσυχην καὶ γλυκερὰ φωνή.

— Πότε, τῶρα ἀμέσως;

— Ἦστερ' ἀπὸ τρεῖς ὥραις.

Σὲ ἄλιγη ὥρα 'σκιωθήκαμε ἀπὸ τὸν ὕπνο κ' οἱ σύντροφοί μου καὶ τότε 'γέμψε ἡ φυλακὴ ἀπὸ φωναῖς κλάυματα καὶ κατάραις.

Ἐμένα μ' ἀφήσαν κι' ἐφόρεσα τὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ· μούβαλαν στὸ κεφάλι ἓνα 'δικό τους καπέλλο, κι' ἓνα μανθῶα ξεσχισμένον στὸν ὄμο. Σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἐπῆγα στὸν τόπο τοῦ θανάτου μαζὺ μὲ τοὺς εἴκοσι συντρόφους μου. Ἐνας ἀπ' αὐτούς—μόνον ἓνας, ἐγλύτωσε τὸ ντουφεκί· ἦτανε μουσικός, χάριζαν δὲ τὴ ζωὴ τῶν μουσικῶν, ἐπειδὴ δὲν πολεμοῦσαν, καὶ γιὰτ' αὐτοί, οἱ Καρολισταί, εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ μουσικοὺς γιὰ τὸ στρατό τους.

— Καὶ ἦσαν μουσικός, παπποῦ; Καὶ γι' αὐτὸ ἐγλύτωσε, ἐπειδὴ ἦσαν μουσικός; διέκοψαν ὄλα τὰ παιδιὰ ταῦτοχρόνως.

— Ὅχι, παιδιὰ μου, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ἀπόμαχος, δὲν ἦσαν μουσικός, οὔτε νότα δὲν 'μποροῦσα νὰ παίξω.

Ἐκαμαν ἓνα τετράγωνο (ἐξηκολούθησεν ὁ Δὸν Βασίλειος), καὶ μᾶς ἔβαλαν στὴ μέση. Εἶχα δέκα ἀριθμὸ στὴ σειρά· μ' ἄλλους λόγους θὰ ντουφεκίζανε ἐννὴ μ'προστὰ ἀπὸ 'μένα. Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ συλλογίστηκα τὴ γυναῖκά μου καὶ τὴν κόρη μου—τὴ μητέρα σας, παιδιὰ μου.....

Τὸ ντουφεκίδι ἄρχισε· μούκλεισαν τὰ μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπω τοὺς συντρόφους μου. Ἐδοκίμασα νὰ μετρήσω τῆς σφίραις γιὰ νὰ καταλάβω πότε ἔβρη ἡ σειρά μου, ἀλλὰ στὴν τρίτη σφίρα ἔχασα τὸ λογαριασμό. Ἀχ! ἐκεῖναις ἡ σφίραις! τὴ μὴ στιγμὴ φαινόσαντε 'σάν νᾶπεφταν χίλια μίλια μακρὰ, τὴν ἄλλη, τόσο κοντὰ, ποῦ 'νόμιζα ὅτι ἐπεφταν κατ' ἐπάνω μου.

— Νά, ἴρθ' ἡ ὥρα! εἶπα μέσα μου, γιὰ τελευταία φορά, εἶνε ἡ σειρά μου. Μοῦ φάνηκε ὅτι κάτι μὲ 'τσάκωσε ἀπὸ τὸν ὄμο καὶ μὲ 'κούνησε, καὶ κάτι μούπε στ' αὐτί. Ἦμουν ἀναίσθητος, ἐνόμιζα πῶς μ' ἐντουφεκίσαν.

Τὸ ὕστερον πρᾶγμα ποῦ 'θυμήθηκα εἶνε ὅτι μοῦ φαινότανε πῶς ἦμουν στὸ κρεβάτι μου στὴ φυλακὴ. Τίποτε δὲν ἔβλεπα. Ἐσήκωσα τὸ χέρι γιὰ νὰ βγάλω ἀπὸ τὰ μάτια μου τὸ μαντήλι, ἀλλ' ἀντὶ γι' αὐτὸ ἦρα αὐτὰ τὰ μάτια μου ἦσαν ἀνοιχτά.

Τὸ κελλί τῆς φυλακῆς ἦτανε σκοτεινόν, Ἄκουσα τὴν καμπάα ποῦ χτυποῦσε· ἦταν βράδυ.

Ἐννὴ ἡ ὥρα, εἶπα μέσα μου, ἀλλὰ τί 'μέρα εἶνε; Ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, μὴ σκιά περὶ μαύρη ἀπὸ τὸ σκοτάδι τῆς φυλακῆς, ἐγονάτισε μπροστὰ μου. Ἐφαινότανε 'σάν ἄνθρωπος· ποῦ ἦσαν οἱ ἄλλοι; ὄλους τοὺς ντουφεκίσαν; Κι' ἐγώ; Ἐζούσα, ἡ ἦμουνα στὸν ταφο, κι' ὄνειρευόμουν χίλιων εἰδῶν ἀνοησίαις. Μονάχα τοὺς τὰ χεῖλη μου ἐπόφεραν ἓνα ὄνομα, τ' ὄνομα ποῦχα στὸ νοῦ μου.

— Ραμῶν!

— Τί θέλεις; ἀποκρίθηκε τὸ φάντασμα στὸ πλευρό μου.

— Θεέ μου! ἐφώνηξα καὶ ἔτρεμα ἀπὸ τὸ φόβο· δὲν εἶμαι στὸν ἄλλον κόσμον;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ ἴδια φωνή.

— Κι' ἐγὼ εἶμαι ζωντανός;

— Ναί.

— Ραμῶν! Ζῆς ἀκόμα;

— Ζῶ.

— Ποῦ βρίσκουμαι; Ἐδῶ εἶνε τὸ Ἄσυλο τοῦ Ἁγίου Νικολάου! Δὲν εἶμαι λοιπὸν σκλάβος, καὶ εἶνε ὄλα ὄνειρα;

— Ὅχι, δὲν ὄνειρεύοσουν. Καὶ νὰ τί μούπε.

✱

«Χθές, μέσ' στὸν ἀναβρασμὸ τῆς μάχης ἦρα εὐκαιρία καὶ 'σκότωσα τὸν ταγματάρχη· ἔβγαλα τ' ἄχτι μου! Ἐσκότωσα κάμποσους ἀκόμα, γιὰτ' ἦμουν ὄλο θυμὸ κ' ἐπολέμησα ὡς τότε ποῦπαψε τὸ ντουφεκί.

Ἦμουν κουρασμένος· καὶ μόλις εἶδα τὸ φεγγάρι 'πίσ' ἀπ' τὸ βουνό, ἀμέσως σὲ συλλογίστηκα κι' ἐκίνησα γιὰ τὸν τόπο ποῦχαμε 'πεῖ, γιὰ νὰ σὲ περιμένω. Ἦτανε δέκα ἡ ὥρα, κι' εἶχαμε ὀρισμένον γιὰ τὴ μίαν ἀπὸ τὰ μετάνυχτα. Τὴν ἄλλη βραδεία δὲν εἶχα κλείσει μάτι, κι' ἔπεσα βαρεῖα στὸν ὕπνο.

Μόλις ἄκουσα κι' ἐχτύπησε μίαν ἐπετάχτηκα μὲ μίαν φωνὴ ἀπελπιστική. Εἶχα δ' ἦ στ' ὄνειρό μου πῶς ἐσκοτώθηκες. Ἐκύτταξα γύρω μου, κ' ἦμουν καταμόναχος. Ποῦ ἦσονται σύ; Τὸ ρολόγι 'βάρσσε δύο—ὕστερα τρεῖς—ὕστερα τέσσερες, κι' ἀκόμα δὲν ἐφαινόσαν. Σ' ἐνόμιζα στ' ἀληθινὰ γιὰ πεθαμένον.

Ἡ σκέψι αὐτὴ μ' ἐφερε σ' ἀπελπίσια. Ἄρχιζε νὰ ξημερώνη, κι' ἐφυγα ἀπὸ τὸ Ἄσυλο, κι' ἐπῆγα γιὰ νὰ μαζεύσω τοὺς ἀνδρας μου. Ἐφθασα 'κεῖ ἅμα ἔβγαίνε ὁ ἥλιος. Ὅλοι μὲ 'νόμιζαν 'πεθαμένον, καὶ μόλις μὲ εἶδαν ἄρχισαν νὰ μὲ χαιρετοῦν, νὰ μ' ἀγκαλιάζουν, καὶ νὰ μοῦ λένε ὅτι ἦρα ἀπάνω στὴν ὥρα ποῦ θὰ ντουφεκίζαν 21 αἰχμηλώτους.

Ἐφθου, μοῦ ἦλθε μίαν ἰδέαν—μὴν ἦταν κι' ὁ Βασίλης ἐκεῖ; Ἐπῆγα στὸν τόπο ποῦ τοὺς

είχαν κλεισμένους· όλα ήσαν έτοιμα, μάλιστα είχαν αρχίσει και τὸ ντουρέκι.

Ἐγύρισα τὰ μάτια μου νὰ δῶ τοὺς χίμαλους, ἀλλὰ τίποτε δὲν έβλεπα. Ὁ κόπος μου τύφλωνε τὰ μάτια· το κεφάλι μου κουδούνιζε ἀπὸ τὴν ταρχή κι' ἀπὸ τῆς σφαίρας ποὺ σφύριζαν. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ σὲ πῆρε τὸ μῆτι μοι—είχαν σκοπὸ νὰ ντουρεκίσουν και έσένα!

Δὲν ἀκόμα θὰ σκότωναν κι' έρχοταν ἡ σειρά σου. Πῶς, τί θα έκαναν; Δὲν μ'μποροῦτα πλέον νὰ σκεφθῶ· ἦρθα και σ' ἀγκάλιασα, κι' έφώνηξα μ' ὅλη μου τὴ δύναμη:

— Ὁχι αὐτόν! Ὁχι αὐτόν, στρατηγέ!

Ὁ στρατηγός ὁ δὲ ποὺ μ' ἐγνώριζε κ' εἰς αἰετα πῶς πολέμησα χθές, με' ρώτησε:

— Γιατί οχι αὐτόν; Μὴν εἶνε μουσικός;

Μόλις άκουσα αὐτὴν τὴν ἰδέα, μού φάνηκε ὅταν κείνον ποὺ γεννήθη στρατός και ξάρνου βλέπει ἤλιο καλοκαιρινόν. Ἐκατάλαβα ὅτι κάτι εἰσήμαινε αὐτὴ ἡ ὁμιλία. «Μουσικός;» εἶπα μέσα μου.

— Ναί, ναί, στρατηγέ, ἐπρόσθετα με' δύναμη, εἶνε μουσικός, και καλός μουσικός!

Ἐσύ, Βασίλη, ἦσαν τότε ἀνίσθητος.

— Και τί ὄργανο παίζει; ἐρώτησεν ὁ στρατηγός.

— Πῶς; ... ναί, τὸ ... ναί... δηλαδή, ... παίζει τὸ κορνέτο, τοῦ ἀπῆντησα.

— Χρειαζόμεθα τέτοιον μουσικόν; ἐρώτησεν ὁ στρατηγός τοὺς ἄλλους μουσικούς.

Πέντε δευτερόλεπτα, ποὺ μού φάνηκαν ὅταν πέντε χρόνια, πέρασαν ὡς ποὺ ν' ἀκούτω τί θ' ἀπαντήσουν. Ναί, στρατηγέ, χρειαζόμεστε ἕνας λαίπει ἀκόμα, εἶπεν ὁ ἀρχιμουσικός.

— Πάρτε λοιπὸν αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον ἀπ' ἐδῶ, και τελειώστε τὴ δουλειά σας εἶπεν ὁ στρατηγός. Σ' ἐπῆρα τότε στὴν ἀγκαλιά μου και σ' έφερα δῶ στὴ φυλακή.»

✱

Μόλις ὁ Ραμὼν έπαυσε, ἐγὼ ἐπήδησα ὀρθός, χωρίς νὰ θυμῶμαι πῶς ἤμουν σὲ φυλακή, και τὸν ἀγκάλιασα ἔτρεμα ὄλος και γελοῦσα και έφώνηζ' ἀπὸ τὴ χαρά μου.

— Σοῦ χρεωστῶ τὴ ζωὴ μου! τοῦ εἶπα.

— Ὁχι ἀκόμα, ἀπῆντησεν ὁ Ραμὼν.

— Τί έννοεῖς; έφώνηξα με' τρόμο.

— Μπορεῖς νὰ πιξῆς κορνέτο; μ' ἐρώτησε.

— Ὁχι, καθόλου.

— Τότε κακὰ τὴν ἔχουμε!

Τὸ πρόσωπό μου ἄλλαξε χρώμα· κρύες ἰδρώτας μ' ἔπιξε.

— Πῶς, δὲν καταλαβαίνεις διόλου ἰπὸ μουσική; μ' ἐρώτησε.

— Λίγο, πολὺ λίγο· ὅτο μάθαμε στὸ σχολεῖο· καταλαβαίνεις πόσο.

— Να, δηλαδή τίποτε. Ἐχάθηκες τότε, κι' ἐγὼ μαζί με' σένα ἐπειδὴ γέλασα τὸ στρατηγό, γιατί ἡ μουσική πρέπει νᾶνε έτοιμη σὲ δὲ ὁδομαδές.

— Σὲ δηὸ ὁδομαδές;

— Οὔτε περισσότερο, οὔτε λιγώτερο· κι' ἂν δὲν μ'πορεῖς νὰ πιξῆς και τὸ κορνέτο, τότε μόνον ὁ Θεός μ'πορεῖ νὰ μᾶς γλυτώτῃ ἀπὸ τὸ ντουρέκι.

— Να ντουρεκίσουν έσένα ἐφώνηξα Ἐσένα! γιατί χάρι δική μου· ἐπειδὴ μούτωσε; τὴ ζωὴ Ὁχι, δὲν τὸ θέλει αὐτὸ ὁ Θεός. Σὲ δεκατέττες; ἡμέρες θα πιξῶ κορνέτο! Και ὁ Ραμὼν ἐγέλασε

«Ναί, παιδιά μου, σὲ μισὸ μῆνα—αὐτὸ θὰ πῆ θέλησι—τὸ δεκατέττες; μέρες, και δικατέττες; νύχτες (δὲν κοιμόμουν διόλου τότε), ἐμχαινα τὸν κορνέτο. Να, μὴν πρῆξενεύσθε

Αἶ, και τί μέρες ἦσαν κείναις! Ἐγὼ κι' ὁ Ραμὼν ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ στρατὸν και ἐπηγίναμε ὅζω στὰ χωράφια, και ἐπενούσαμε τὴν ἡμέρα μας μ' ἕνα μουσικό, ποὺ τὸν φέραμε ἀπὸ μὴ γειτονική πολιτεία νὰ με' μάθῃ.

Οὔτε μιλοῦσα οὔτ' ἐσυλλογιζόμουν· ἔτρωγα μόνο. Εἶχα ἕνα εἶδος τρέλλας. Ἡ μόνη μου σκέψι ἦταν ἡ μουσική—τὸ κορνέτο· Ἐδρακνίστηκα νὰ τὴν μάθω και τὴν ἐμχαι. Και μοῦ φαίνεται πῶς ἂν ἤμουν μουγγός θὰ κατώρθωνα νὰ μιλήσω ἂν ἤμουν κουτός· θὰ περτατούσα· κι' ἂν ἀκόμα ἤμουν στρατός, θα έβλεπα! και τοῦτο γιατί εἶχα θέλησι! Ἡ θέλησι ὄλα τὰ κατορθώνει! εἶχα τὴ θέλησι και πέτυχα. Σημειώστε το καλὰ αὐτό, παιδιά μου!

Ἐτσι ἐγλύτωσα τὴ ζωὴ μας· ἡ συνθήκη μ' ἔκαμε νὰ μὴν ἀρίνω τὴ μουσική ἀπὸ τὰ χέρια μου· ἡ μουσική ἦταν τὸ πᾶν γιὰ μένα, και ὄλη μου τὴ ζωὴ μ' αὐτὴν τὴν πέρασα.

Ἀπὸ τότε ὁ Ραμὼν δὲν ἔφυγεν ἀπὸ κοντὰ μου. Ἐπήγαμε μαζί στὴ Γαλλία ὅτου ἐπαιξα κι' ἐκεῖ τὸ κορνέτο. Τὸ κορνέτο κι' ἐγὼ ἤματ' ἕνα πρᾶμμα. Εἶχα τέτοια μακίᾶ ὅταν τὸν Δουζέττη. Ὅλοι ἐρχόταντε νὰ μ' ἀκούσουν, ἀκόμα κι' οἱ καλλίτεροι μουσικοί· ἔκανα θάματα. Τὸ κορνέτο στὰ χέρια μου γινίτανε ζωντανό· ἀνεστέναζε, ἔκλιγε, ἐγέλαγε, ἐθύμωνε· ἔκανε ὅταν τὸ πουλι και ὅταν ἄγριο θερό. Τὰ στήθια μου ἦσαν σιδερένια.

Ἐῆστα ἔτσι, δηὸ χροῖνι ἀκόμα και ἕνα αὐτὰ τελείωσαν ὁ Ραμὼν πέθανε. Κείνη τὴ στιγμή πῶ εἶδα τὸ φίλο μου χάμου, ἄψυχο κορπάρι, τόσο τρῆχτικα ποὺ γιὰ μίς ἔχασα

ὄλη μου τὴν τέχνη. Ἐπῆρα τὸ κορνέτο... ἀλλὰ δὲ μ'μποροῦσα νὰ παίξω, δὲ μ' ἀκουγε...

✱

Τώρα, παιδιά μου, θέλτε νὰ σᾶς παίξω γιὰ νὰ χορέψετε;

Ἐκ Πατρῶν

Γ. Π. Π.

Ἐπάντησις εἰς τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐρώτησιν:

Αἱ γυναῖκες ὁμιλοῦσιν ὀλιγώτερον κατὰ τὸν Φεβρουάριον, διὰ τὸν λόγον, ὅτι οὗτος ἔχει δύο ἡμέρας ὀλιγώτερος τῶν λοιπῶν συναδέλφων του

Ὁρθὴν ἀπάντησιν ἔστειλε μόνῃ ἡ Δεσποινὶς Εὐελπίς

Ο ΜΑΡΑΜΕΝΟΣ ΕΛΑΤΟΣ

Σ' ἕναν ἔλατο μεγάλο, φουντωμένο, τρυφερὸ
Κάθε μέρα ξυλοκόπος με' τσεκούρι κοφτερό
Πότε μία, πότε δύο τσεκουριάς τοῦ κατεβάζει
Και ἔς τὸ κάθε κτύπημά του, λὰς ὁ ἔλατος στενάζει!...

✱

Ἐκουράσθη ὁ ξυλοκόπος· κι' ἀπὸ κάμποσο κηρὸ
Εἶχε παύσει νὰ κτυπᾷ τὸ δέντρο τὸ δροσερό...
Κ' ἔτσι μ' ὄλαις τῆς πληγαῖς του, τὸ δεντροάκι τὸ καῦμένο
Ἐφαινόταν καθὼς πρῶτα δροσερὸ και φουντωμένο.

✱

Πέρασαν ἡμέραις,.... μῆνες, ἀπὸ κείνον τὸν καιρὸ
Ποῦ περνοῦσ' ἀπὸ τὴν ράχη και τὸν ἔλατο θωρῶ
Ποῦχε πρῶτα τὰ κλαδιὰ του δροσερὰ και φουντωμένα
Νὰ τὰ ρίχνη τώρα κάτω ξεραμένα... , μαραμένα...

Και σὲ λίγο ἀκόμα χρόνον, ἀπὸ τὰ πολλὰ τὰ πάθη
Τὸ κακόμοιρο τὸ δέντρο ἀπ' τὴ ρίζα ἐξεράθη!...

✱

Ἡ πληγαῖς ποῦ τοῦχε δώσει ὁ ξυλας με' ἀπονιὰ
Δὲν ἐμάραναν ἀμῆσως τὰ δροσάτα του κλωνιὰ
Μὰ σὲ λίγο, ἔς τὴν πληγὰ του μαυροσκούλικο πηγαίνει
Φαρμακώνει τὴν ζωὴ του... και ὁ ἔλατος... πεθαίνει!...

✱

Ὅταν βλέπω τὸ ἐλάτι μαραμένο και ξερό
Ἐναστέναγμα νὰ κρούσω εἰς τὰ στήθια δὲν μπορῶ
Γιατὶ βλέπω τὴ ζωὴ μου με' τὸν ἔλατο νὰ μοιάζῃ
Και ἡ τύχη τοῦ ἐλάτου με' φοβίζει... με' τρομάζει!...

Ὁ ξυλας εἶναι ἡ μοῖρα και ὁ ἔλατος ἐγὼ!...

(Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Θαυμασίου ὄρους Βουτιῆς)

ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΑΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΛΑΙΣ.

Ἡ μικρὰ Βιργινία Πομάκου θὰ ἦτο τὸ πρό-
τυπον τῶν γυναικῶν, ἂν δὲν εἶχε τὴν κακὴν
συνήθειαν νὰ ἀπατᾷ τοὺς ἐραστὰς τῆς μετ' ἄλλους
ἄνδρας δι' ἓν ναι, δι' ἓν ὄχι! πολλακις οὔτε
διὰ ναι, οὔτε δι' ὄχι.

Καθ' ἣν στιγμήν ἀρχεται ἡ παρούσα ἱστορία,
ἡ ὠραία Βιργινία εἶχε ἐραστὴν (ἐν ἐνεργείᾳ) τὸν
Ἰωάννην Πασσατέμπον, ἀπόγονον τῶν Πασσα-
τεμπαίων· καλὸ παιδί, χρυσὴ καρδιά.

Πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν μεταξύ μας· ὁ Ἰωάν-
νης Πασσατέμπος ἦτο εἰλικρινὴς καὶ ἀγ'θὸς
μέχρι βλακειᾶς. Ἐν τῇ πρὸς τὴν Βιργινίαν ἀγά-
πῃ του, ἐλησμόνει τὰ πάντα καὶ αὐτὴν τὴν φι-
λοτιμίαν του, καίτοι ἦτο ἀρκετὰ φιλότιμος καὶ
γενναῖος.

✱

Τὴν πρώτην φορὰν ποῦ ἡ Βιργινία ἠπάτησε
τὸν Ἰωάννην, ὁ Ἰωάννης λέγει εἰς τὴν Βιργι-
νίαν :

— Γιατί με ἠπάτησες μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρω-
πον ;

— Γιατ' εἶν' ὠραῖος! ἀπήντησεν ἡ Βιργινία.

— Καλὰ! Ἐμουρμούρισεν ὁ Ἰωάννης.

Παντοδύναμε ἔρωσ! Τί κατορθώνεις!

Ὅταν ὁ Ἰωάννης ἐπέστρεψε, τὸ ἐσπέρας,
ἦτο τόσο ὠραῖος, ὥστε ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ
θὰ ἐφαίνετο, παρ' αὐτῶ, ἀσχημότερος καὶ αὐτοῦ
τοῦ Θεοῦ.

✱

Τὴν δευτέραν φορὰν ποῦ ἡ Βιργινία ἠπάτησε
τὸν Ἰωάννην, ὁ Ἰωάννης εἶπεν εἰς τὴν Βιργινίαν:

— Γιατί με ἠπάτησες μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

— Γιατ' εἶναι πλούσιος! ἀπήντησεν ἡ Βιρ-
γινία!

— Καλὰ! Ἐμουρμούρισεν ὁ Ἰωάννης.

Καὶ αὐθιγερὸν μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του,
ἐπῆρε χαρτὶ ἄσπρο καὶ μελάνι μαῦρο, ἐκάθησε
εἰς τὸ τραπέζι του καὶ ἔγραψεν ἓν ὠραιότατον
(κατὰ τοὺς ἠθοποιούς) κωμειδύλλιον, ἀπὸ τὸ
ὅποιον ἐκέρδισε δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πόσα. Οἱ θια-
σάρχαι τὸν ἔβαλαν 'ς τὴν δημοπρασίαν. Δέκα
τοῖς ἑκατῶ, τοῦ ἔδιδε τὸ ἓν θεάτρο, ποσοστά.—
Δέκα πέντε, τὸ ἄλλο.—Εἴκοσι, τὸ ἄλλο.

Τέλος, ἐπειδὴ τὸ κωμειδύλλιον τοῦ Ἰωάννου
Πασσατέμπου ἦτο τραγικόν. (Σὰν καὶ ὅλα τὰ
Ἑλληνικὰ κωμειδύλλια), ἡ κυρία Παρσκευο-
πούλου ὑπέβληθη εἰς τὴν μεγίστην θυσίαν,
προσενεγκοῦσα 25 τοῖς ἑκατῶν ἐκ τῶν ἀκαθάρ-
των ἐσόδων ἐκ τῶν εἰσιτηρίων, καὶ 50 τοῖς ἑκα-
τῶν ἐκ τοῦ ἐπὶ τῶν μαξιλαρίων φόρου.

Κατεκυρώθη ἐπ' ὀνόματί της.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο ἤδη πλούσιος.

Τὴν τρίτην φορὰν ποῦ ἡ Βιργινία ἠπάτησε
τὸν Ἰωάννην, ὁ Ἰωάννης λέγει εἰς τὴν Βιργι-
νίαν :

— Γιατί με ἠπάτησες μ' αὐτὸν τὸν ἄν-
θρωπον ;

— Γιατ' εἶναι ἀστείος! ἀπεκρίθη ἡ Βιρ-
γινία.

— Καλὰ! Ἐμουρμούρισεν ὁ Ἰωάννης.

Μία καὶ δύο, καὶ 'ς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰχ, τοῦ
προέδρου τοῦ Συλλόγου «Ὁ Ρεφενές». Ὁ Ἰχ
τὸν ἐπρότεινε, καὶ ὁ Σύλλογος τὸν ἐξέλεξε,
παμφηφεί, μέλος αὐτοῦ.

Εἰς μίαν μόνον συνεδρίσιν (δικασκῆδασιν) τοῦ
Συλλόγου παρεβήθη, καὶ ἔμαθε τόσα ἀστεία,
ὥστε ἡ Βιργινία ἀκούσασα αὐτὰ ἐπικηλαμβά-
νόμενα, τὴν νύκτα, παρὰ τοῦ Ἰωάννου, παρ'
ὀλίγον νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὰ γέλωτα!

✱

Τὴν τετάρτην φορὰν ποῦ ἡ Βιργινία ἠπάτησε
τὸν Ἰωάννην...

Τί λέγω ;

Τὴν χιλιοστήν τετάρτην φορὰν ποῦ ἡ Βιρ-
γινία ἠπάτησε τὸν Ἰωάννην, ὁ Ἰωάννης λέγει
εἰς τὴν Βιργινίαν :

— Γιατί με ἠπάτησες μ' αὐτὸν τὸν ἄν-
θρωπον ;

— Γιατ' εἶναι κακοῦργος! ἀπεκρίθη ἡ Βιρ-
γινία.

— Καλὰ! Ἐμουρμούρισεν ὁ Ἰωάννης.

Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐφόνευσε τὴν Βιργινίαν.

Ἐπάνω κάτω, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἡ
Βιργινία ἔπαισε ν' ἀπατᾷ πλέον τὸν Ἰωάννην!

✱

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΕΝ Τῷ ΧΟΡῳ

Τράν, λά, λά, λά... εἰς τὸ χορὸ ἄς τρέξωμε καὶ πάλι
Νὰ δοῦμε νεῖατα ὅλοι μας καὶ ζαχαρένια κάλλη.
Στῆς μουσικῆς τοὺς διαλεχτοὺς κ' ἐνούσιώδεις τόνους
Ταῖς λύπαις θὰ ξεχάσωμε, τὰ βάρη, τοὺς πόνους!

Μὰ, στὴ μεγάλη τοῦ χοροῦ βοῇ καὶ εὐθυμία
Μέσα στὰ γέλωτα τῆς χαρᾶς μου φαίνεται πῶς μία
Φωνὴ κρυφὴ ἀκούεται σιγὰ-σιγὰ νὰ λέγῃ:
«Χαρῆτε νεῖοι μετ' ὀμορφαῖς κοπέλλαις εἰς τὸ πλάι
«Ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθηκε στὸ κόσμον γιὰ νὰ κλαίῃ
«Καὶ λειμωνιὰ τὸν ἀνθρώπο θενὰ σκεπάσῃ Μὴ!»

ΑΛΕΞ. ΚΟΚΚΩΝΗΣ

ΠΟΛΛΑ ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ

Εἰς τινὰ χωρία τῆς Αὐστρίας, παρὰ τὰ Ρωσικὰ
μεθόρια ἔπεσε... χιῶν

Κ' ἐμεῖς ἐδῶ, ψήνομε τὸ ψωμί μας 'ς τὸν ἥλιο!

Οἱ εὐφύεστεροι καὶ πολυμαθέστεροι τῶν ἄν-
θρώπων εἶναι οἱ... ἠθοποιοί.

Ὅρα «Ἐσπερινὴν Ἀκρόπολιν», ἀπὸ καταβολῆς
αὐτῆς μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων.

Τὸ ὠκυποδέστερον τῶν ζῶων εἶναι ἡ στρουθο-
κάμηλος.

Ἰατρός τις ὑποδεικνύει ἐν τῷ «Υαχυδρόμῳ τῆς
Σμύρνης» ὡς ἀντιχολερικὸν φάρμακον τὴν ἀπεξηρα-
μένην κριθήν, ἣτις χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν τοῦ
ζύθου τοῦ φαρμάκου τούτου, ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὸν
ἰατρὸν Ροῦ, ἰδοῦ ἡ συνταγή: «Βράσατε ἐπὶ τινὰ λε-
πτὰ 50 γραμμάρια καλῶς ἀπεξηραμένης κριθῆς, τῆς
χρησιμεύουσας πρὸς ζυθοποιίαν, ἐντὸς μίας λίτρας
ὑδατος· στραγγίσατε εἰτα αὐτὸ μίαν ἢ δύο φορές καὶ
γλυκύνάτε το δι' οἰουδήποτε σιροπίου, ἐάν τὸ ὑγρὸν
θὰ χρησιμοποιοῦσθε ὡς ποτὸν μεταχειρισθῆτε δ' αὐτό,
ὅπως εἶγει, ἂν πρόκειται περ' πλύσεως. Ἡ πόσις γί-
νεται διὰ κωθίσκων καθ' ἕκαστον τέτατον τῆς ὥρας».

Προτιμωτέρα χιλιᾶκις ἡ χολέρα, ἀπὸ τὸ καθ' ἕκα-
στον τέτατον βασιανστήριον τῆς λήψεως τοῦ φορ-
μάκου!

Εἰς τι χωρίον τῆς Ἀγγλίας, μία γυνὴ ἔτεκε
τρεῖς ἄρρενα τέκνα, ἐντὸς τριῶν ἐτῶν καὶ ἀκριβῶς
ἐκάστην 5ην Ὀκτωβρίου.

Εἰς τὴν ἐν Σικάγῳ ἔκθεσιν ἔγινε πυρκαϊὰ
καθ' ἣν ἐκάησαν ὅλοι οἱ οἶνοι, οἱ ἀποσταλέντες εἰς
Ἑλλάδος!

Αἰωνίως ἄτυχοι, οἱ καυμένοι οἱ Ρωμηοί!

Ὁ ἐν Παρισίοις πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας λαμ-
βάνει ἐτήσιον μισθὸν 250 χιλ. φράγκων.

Κανεὶς ἄλλος πρέσβυς δὲν ἀκριβοπληρώνεται ἔτσι.

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔγειναν, τέλος, τὰ
ἀνοπομό ὡς περιμενόμενα ἐγκαίνια τῆς τομῆς τοῦ
Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου

Ἀπὸ τῆς σημερον αἱ νέαι γεωγραφίαι θὰ περιέ-
χωσιν ἓνα Ἰσθμὸν ὀλιγώτερον καὶ ἓνα πορθμὸν πε-
ρισσότερον.

Ἐκαστο: πτωχὸς κοστίζει εἰς τὴν Ἀγγλικὴν
Κυβέρνησιν 10 λίρας στερλίνας ἐτησίως, ἐνῶ ἕκαστος
κατ' ἄδικος 25.

Ἡ Α. Μ ἡ βασίλισσά μας, εἰς τὰ ἐγκαίνια
τῆς τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ, ἔκοψε μίαν κυανόλευκον με-
ταξίνην ταινίαν, ἣτις ἦν ὡς τὰς δύο ὄρθας τῆς διώ-
ρυγος, διὰ χρυσοῦ ψαλιδίου.

Μὴς ἤρρεσεν αὐτὸς ὁ τύπος.

Κατὰ τὰς σκοτεινὰς νύκτας, τὸ λευκὸν φῶς
δύναται νὰ διακριθῇ εἰς μεγαλειτέραν ἀπόστασιν, ἐνῶ
κατὰ τὰς αἰθρίας, τὸ κόκκινον.

Ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας Ἐλισάβετ κη-
πιζει 60 περίπου σιγαρέττα καθ' ἑκάστην.

* * Κυρία τις, ὑψηλῆς θέσεως. ἔτατο παρὰ τὸ χεῖ-
λος τοῦ τάφου τοῦ θεοῦ της. Καθ' ἣν στιγμήν κα-
τέτιβάετο τὸ φέρετρον, πάντες οἱ παριστάμενοι προσ-
έβλεψαν αὐτὴν καὶ παραδόξως εἶδον ὅτι δὲν ἐκλαίει
ποσῶς!

— Καὶ διατί δὲν κλαίετε; ἐψήθουσαν εἰς τὸ οὐ-
της μία κυρία, στενὴ φίλη της.

— Δὲν μπορῶ—ἐλησμόνησα τὸ μαντήλι μου στὸ
σπῆτι.

Διαβάτης.

ΑΤΑΚΤΑ

Ὁ κ. Τσιτσόρυλος, ἀνγκυρὸς ὅτι εἰς ἓν
ἀρτιγέννητον ἡγεμονόπαιδα ἀπενεμήθη ὁ Μεγα-
λόσταυρος τοῦ Λευκοῦ κόρχκος, ἐρυτᾷ τὸν
κουμπάρον του κ. Μπουρδαχᾶν :

— Δὲν μού λές, κουμπάρε, γιὰτὶ ἔδωκαν τὸ
μεγαλόσταυρο 'ς αὐτὸ τὸ μωρὸ ;

— Γιὰ νὰ μὴν κλαίῃ.

✱

— Καλὰ, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι παράτημα, καὶ
πρέπει νὰ ἐρωτήσῃς πρῶτον τὸν πρίγκηπι ἂν
τὸ δέχεται...

— Ἐνός διχόδοχος, μάτια μου δὲν ἔχει δι-
καίωμα ν' ἀρνήται τίποτε· ἔστω καὶ ἂν τῷ
προσφέρουν ὡς δῶρον, ὅλας τὰς εὐφόρους γαίης,
ἄς δὲν κατέλαβον ἔτι... οἱ πρόγονοί του!

✱

Ἐνας ἄγγλος τόσο ὠραῖα περνοῦσε μετ' ἃ
ἕτερον ἡμισὺ του, ὥστε μετὰ τὸν θάνατον τῆς
συζύγου του, ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ τάφου της τὸ ἐξῆς
ἐπιτύμβιον :

Ἐνθάδε κεῖται ἡ σύζυγός μου

ΦΟΥΛΔΑ ΝΤΟΒΕΡ

Εὔρε, τέλος πάντων, τὴν ἡσυχίαν της

Καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικὴν μου.

TOM IE.

✱

Μαγειρικὴ διπλωματία :

Κυρία.— Ἀνέζω, ποτὸς ἦτον ἐκεῖνος ὁ στρα-
τιώτης ποῦ εἶχες χθὲς στὴν κουζίνα ;

Ἰπνηρέτρια.— Ἄ! ἦτο ὁ ἐρατῆς μου, ἀλ-
λὰ τὰ ἐχάλασα μαζί του διότι ἐνούοιτε πίν-
τοτε νὰ κἀν παρτηρήσεις διὰ κάθε πρᾶγμα.
Νὰ, χθὲς μού εἶπε « Ἀνέζω, ἡ κυρία σου εἶνε
ἡ ὠραιότερη γυνίκα ἀφ' ὅσας ἔχω 'δεῖ». Τί
δουλεῖ εἶχε μετ' ἃς ὁ ἄθλιος, νὰ σὰς πιάνῃ
στὸ στόμα του.

Κυρία.— Ἐν τούτοις, φαίνεται νὰ εἶνε φρέ-
νιμος νέος, καὶ ἔκμεις ἄσχημα ποῦ ἐρέρθης
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἄτακτος.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ.

Θέατρον «Τσόχη»

Ἐπὶ τέσσαρας κατὰ συνέχειαν ἐσπέρας πρε-
στάθη ἀπὸ τῆς ἀνωτέρω σκηνῆς, τὸ νέον κω-
μειδύλλιον, τὸ ὑπ' τοῦ κ. Σ. Στεφάνου ποιηθὲν
«Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος» κατὰ τὰς δύο,

πρώτας παραστάσεις ὁ κόσμος εἶχε κατακλύσει τὸ θέατρον μεθ' ὅλην τὴν ἀνατίμησιν τῶν εἰσιτηρίων. Οἱ τακτικοὶ ἀναγνώσται τῆς «Οἰκογενείας», ἠγνόησαν ἐκ τῶν ἐν τοῖς προηγουμένοις φύλλοις γραφομένων ὅτι εἰμεθα κατὰ τῶν κωμειδυλλίων, τοῦλάχιστον κατὰ τῶν μέχρι τοῦδε παρασταθέντων, πλὴν δύο-τριῶν ἐντιμῶν ἐξαιρέσεων ἐν τούτοις, δὲν δυνάμεθα ν' ἀποκρίψωμεν ὅτι πολὺ μᾶς ἤρρετε τὸ πρῶτον ἔργον τοῦ κ. Στεφάνου, οὐχὶ βεβαίως ὡς δραματικὸν ἔργον, διότι καὶ ὁ ποιητὴς δὲν πιστεύομεν νὰ τὸ θεωρῆ τοιοῦτον· ἀλλὰ μᾶς ἤρρεσεν ὡς ἔργον σκηNIKόν, ἐλαφρὸν, τῆς ἐποχῆς, καλοκαιρινὸν ἐν ἄλλαις λέξεσι, γραφὲν μόνον ὅπως τέρψη καὶ οὐχὶ ὅπως διδάξῃ, παρασταθὲν διὰ νὰ γελάσῃ ὁ κόσμος, καὶ μόνον διὰ νὰ γελάσῃ. Ἡ σκηνὴ τοῦ πλοίου φυσικωτάτη, ἢ ἐνεκὰ τῆς τρικυμίας κινήσεως τοῦ πλοίου ἐπιτυχεστάτη. Ἡ ὑποκρισις καλλίστη ἐν ἄλλοις λόγοις μᾶς ἤρρεσε τὸ ἀνωτέρω κωμειδύλλιον, ὡς παρεστάθη καὶ οὐχὶ ὡς ἐγράφη. Τὸ ἔργον εἶναι μία μεγάλη φάρσα, τελειώουσα ὅχι πολὺ ὥραϊα, οὐδόλως δὲ φυσικῶς.

Ἡ μουσικὴ ἐκλεκτὴ, ἐκ διχόφωνων κωμειδυλλίων καὶ μελοδραμάτων: *Cloches de Cornueville*, *Mamzelle Nitouche* κλπ.

Εἰς τὴν ὑπόκρισιν διεκρίθησαν αἱ κυραὶ Κωνσταντινοπούλου καὶ Καρδοβίλλη, μέλψασαι μετὰ πολλῆς χάριτος τὰ ἄσματα τῶν μερῶν των. Ὁ κ. Παντόπουλος δέ, ὡς Μακεδὼν φαρμακοποιός, ἦτο ἀμίμητος, ἔδύνατο ὁμοῦ καὶ νὰ κάμῃ ὀλιγώτεραις τούμπαις

γιατὶ δὲν εἶναι πρέποντας

ἂν κ' εἶναι φυσικόντας

κατὰ τὸν «Γέρο-Χρόνη» τοῦ «Ἀγαπητικοῦ τῆς Βοσκοπούλας».

Πολλὰ πράγματα εἶναι φυσικά, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ κάποια διάκρισις μεταξὺ κωμωδίας καὶ... παντομίμας.

Τὸ ἥμισυ τῆς ἀνωτέρω ἐπιπλήξεως, αὐτοδικαίως ἀνέκει τῷ συγγραφεῖ.

Μεφιστοφελῆς.

Δελτόρια.... ἄνευ πληρωμῆς

Μ. Γ. Ἀμφισαν. Ἡ γυναίκα μου γράφεται μὲ αἰ καὶ οὐχὶ αἶ, διότι ἡ γυναίκα εἰς τὴν ὀμιλουμένην εἶναι τῆς Α' κλίσεως· μὴ τὴν συγχέετε μὲ τὴν γυναῖκα τῆς καθαρευούσης, ἣτις εἶναι αἰτιατικὴ τῆς Γ' κλίσεως. Ἐπίσης ἡ δύναμη γράφεται μὲ η καὶ ἔχει γεν. τῆς δύναμης καὶ οὐχὶ ὅπως τὸ γράφουν οἱ λογιώτατοι ἡ δύναμι, τῆς δύναμις. Ὅθ' μοῦ εἶπες ὅτι καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Χατζιδάκης γράφει τὸ ὄνομά του: Χατζιδάκις-τοῦ Χατζιδάκι, διότι, λέγει, γίνεται ἀπὸ

τὸ Χατζιδάκις!!! Ἀπ' αὐτὰ δὲν ἰδρῶνει τ' αὐτὴ τὸ δικό μου· ἂν καὶ δὲν εἶμαι καθηγητὴς τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς ἐν τῷ Ἔθν. Πανεπιστημίῳ, ἀλλ' ἀπλοῦς διδάκτωρ τῆς Νομικῆς, ἐν τούτοις δὲν διατάζω νὰ ἀντεπεξέλθω καθ' ἑαυτόν τῶν Φιλολόγων, ἐκφράζων καθαρῶς τὴν ἰδέαν μου ὅτι αἱ λέξεις: Χατζιδάκης, Βερνικιάκης, Μάνετης, Μάτεσης, Μιλησῆς κλπ εἶναι ξενικαὶ καὶ κλίνονται κατὰ τὴν Α' κλίσει, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι φυλάττουσι τὸ η εἰς ὅλας τὰς πτώσεις καὶ τονίζουσι τὴν προπαραλήγουσαν, καίπερ τῆς ληγουσῆς οὔσης μακρᾶς Ἄλλως τε, τὸ ξενικὸν τῆς λέξεως: Χατζιδάκης καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς συναντήσεως τῶν γραμμάτων τζ, ὅπερ ἐν οὐδεμίᾳ τῆς Ἀρχαίας λέξει ἀπαντᾷται. Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ εὑρετε εἰς τὴν προσεχῶς ἐκδοθήσουμένην «Γραμματικὴν τῆς Ὀμιλουμένης Ἑλληνικῆς Γλώσσης», συγγραφείσαν ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Χ. — Π. Μ. Πειραιᾶ: ἀπατάσθε νομίζοντες ὅτι ἡ λέξις καρποφόρος τῆς καθαρευούσης δύναται διὰ μιᾶς αὐθαίρετου ἀναδιβάσεως τοῦ τόνου νὰ γείνη λέξις τῆς ὀμιλουμένης· ἐγὼ ποτὲ μου δὲν ἤκουσα τὴν λέξιν: καρπόφορος. Δὲν ἦτο δυνατόν οὔτε Ταχυδρομικῶς νὰ σᾶς ἀπαντήσω οὔτε αὐτοπροσώπως νὰ σᾶς ἴδω· ἐδώσατε τὴν ἐπιστολήν σας τὴν 7 μ. μ. τῆς 25 Ἰαννουαρίου. διεβ.βάσθη εἰς Ἀθήνας τὴν 10 μ. μ. καὶ ἐγὼ τὴν ἔλαβον τὴν 11 π. μ. τῆς ἐπομένης, ὅτε ὑμεῖς ἐταξειδεύετε σᾶς ἀπέστειλα δελτίριον... μὲ πληρωμὴν, εἰς Πάτρας. — Π. Τσ. Ἀνδρίτσ. Συνοδρ. ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. «Ἐπαγγελίας» ζητήσατε εἰς ταχυδρ.

Τὸ φύλλον τοῦτο περιέχει ἐν παραρτήματι τὴν μουσικὴν τοῦ «Εὐσού» ἐκ τοῦ κωμειδυλλίου τοῦ κ. Ν. Κοτσελοπούλου «ὁ Γέρο Εὐσούρης».

Οἱ προπληρώνοντες νέοι συνδρομηταὶ λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας», μυθιστόρημα τοῦ Jules Case, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς 6ης Γαλλικῆς ἐκδόσεως.

(Ἐκ τῆς διευθύνσεως)

Ἐνοικιάζονται δύο δωμάτια κείμενα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ καὶ τὸ γραφεῖον τῆς «Οἰκογενείας».

Ἡ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην.

Γραφεῖον: Ὁδὸς Δεληγέωργη ἀριθ. 36 — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι: δρ. 6.— Ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος φρ. χρ. 10.

Τιμὴ φύλλον: Δεπτὰ 15.

Τιμὴ ἀγγελιωῶν: 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν